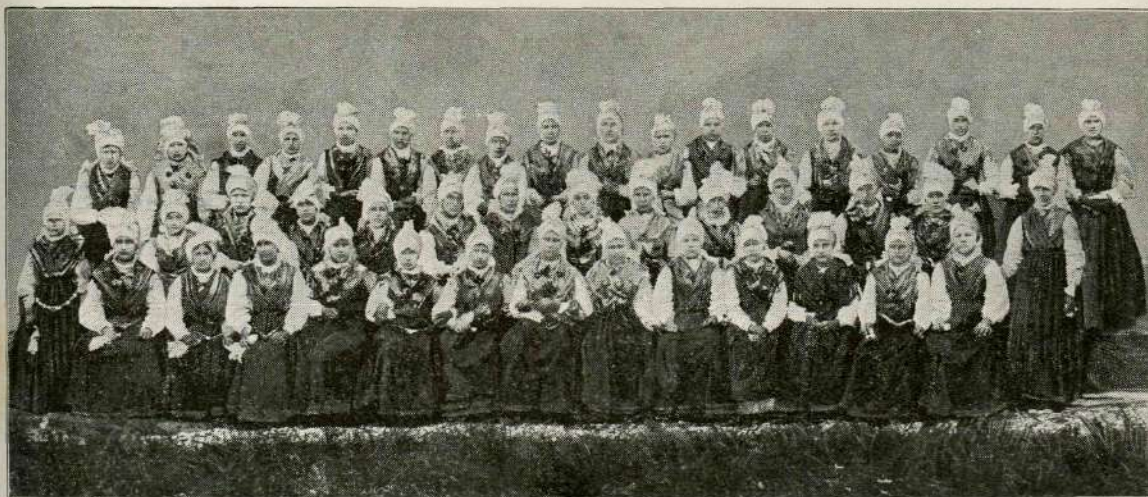

Dolenjke v narodni noši.

Knez Ljudevit.

(Zložil A. Hribar.)

(Konec.)

Najlepša pomlad.

Že sedemdeseto in jedno je v gradi
Knez Varna dočakal zelenje pomladi;

Že sedemdesetkrat mu lipa cvetela,
Pod gradom v zelenji in cvetji duhtela;

Že sedemdesetkrat v zelenji in cvetji
Dol krški je gledal knez v mladem proletji;

Že sedemdesetkrat je slušal žerjave,
Ki speli nazaj so iz južne daljave:

A toliko zgodaj in nežno in milo
Zelenje pomladi še nikdar ni klilo;

In toliko bujna, zelena, cvetoča
Ni bila še lipa pod gradom rastoča;

In toliko cvetja, zelenja in trave,
Kot letos, ne pamtijo sive že glave.

In toliko petja in toliko ptičev,
Kot letos, ni bilo še slišati z gričev.

Pač dolgo že Varni je knezu življenje,
In mnogo prestati je moral trpljenje,

In roka mu trpke, nemile usode
Skrbi le delila je, bol in nezgode;

Srce mu le tuge je bivalo bolno,
In prvič je danes veselja mu polno.

Knez Varna slovenskih je knezov starosta,
Boril se prav mnogo za prava je prosta.

Na meču njegovem se berejo čini,
Ki ž njim se boril je v obran domovini.

O mnoga mu bila je borba viharna,
Pa slavno in srečno premagal je Varna.

In kadar se vračal po trdi je bitvi,
Vse slavo je klicalo k slavni vrnitvi.

In deve so šopke mu vile in vence,
Ko vragu otel je in rešil Slovence.

Na slavo so zlagali slavne mu speve,
Mladiči peli so v dolu in deve.

In k slavnim so zmagam kresove palili,
In glasno v rogove pri kresih trobili.

In kneza ves narod detinsko je ljubil,
In knez je naródu, kar htel je, obljubil.

A sreče kot danes ni Varna okušal,
Ko slavno trobenje in speve je slušal.